

TEINE PÜHAPÄEV PÄRAST NELIPÜHA AD 2024

Õp 30:7–9 (1Tm 6:6–12; Mt 16:24–27)

7 Kaht asja ma palun Sinult, ära neid mulle keela, enne kui ma suren:

8 pettus ja valekõne hoia minust eemal, vaesust ega rikkust ära mulle anna, toida mind aga vajaliku leivaga,

9 et ma küllastudes ei hakkaks salgama ega ütleks: «Kes on Issand?» või et ma vaeseks jäädes ei hakkaks varastama ega patustaks oma Jumala nime vastu.

Kahte ma olen Sinult anunud, ära jäta mulle andmata, enne kui suren: tühisus ja valekõne saada kaugele minust, vaesust ja rikkust ära anna mulle, toida mind mulle määratud leivaga, et ma ei küllastuks ja ei salgaks ja ei ütleks: «Kes on ISSAND?», ja et ma ei jääks vaeseks ja ei varastaks ja ei kuritarvitaks oma Jumala nime.

Sissejuhatus

[Saalomoni] Õpetussõnade raamat (heebrea keeles מְשָׁלֵי שְׁלֹמֹה)¹ kuulub heebrea Piiblis «kirjutiste» (כְּתוּבִים) hulka. Tegemist on nn tarkusekirjandusega, milles käsitletakse nii igapäevaelu keskseid väärtusküsimusi kui ka inimelu mõtet laiemalt, rajatuna jumalakartusele ning sellest võrsuvale tarkusele: «Issanda kartus on tarkuse algus ja Kõigepühama äratundmine on arukus.» (Õp 9:10)

Õpetussõnade raamatu otstarve ja eesmärk on raamatu enda alguses sõnastatud järgmiselt: «Saalomoni, Taaveti poja, Iisraeli kuninga õpetussõnad tarkuse ja õpetuse tundmaõppimiseks, mõistlike sõnade mõistmiseks, et võtta õpetust targaks käitumiseks, õigluseks ja õiguseks ning õigeks eluviisiks, et anda kogenematuile oidu, noortele teadmisi ja otsustusvõimet.» (Õp 1:1–4)

Kuigi kogu raamat on pealkirjastatud Saalomoni õpetussõnadena, koosneb see üsna selgesti eristatavatest osadest, millest osa on omistatud Saalomonile (Õp 1:1–22:16), osa anonüümsetele «tarkadele» (Õp 22:17–24:39) ning osa massalasele Agurile (Õp 30) ja Massa kuningale Lemuelile (Õp 31). Ei Aguri ega Lemueli puhul ole teada, milliste ajalooliste isikutega on tegemist. Juudi traditsioonis on esimest peetud Saalomoni enda pseudonüümiks², teist on samastatud Hiskija või Joosijaga³. Raamatu tuumiku moodustab kahtlemata selle teine osa (Õp 10:1–22:16), mis sisaldab 375 kaheosalist⁴ õpetussõna, millest suurem osa on antiteesilised.

¹ Sõna מְשָׁלֵי – «õpetussõna», «juhtnõor», «võrdpilt» – tuleneb verbist מָשַׁל – «juhtima», «suunama», «valitsema».

² Nimi אָגוּר tuleneb verbist אָגַר – «koguma».

³ Nimi לְמוּאֵל võib tähendada «Jumalale», «Jumalalt», «Jumala poolt» – Septuaginta tõlgibki ἵπτο θεοῦ.

⁴ Ainsaks erandiks on Õp 19:7.

Jättes siinkohal kõrvale uuema aja kriitikute seisukoha, mille järgi Õpetussõnade raamatul pole midagi pistmist Saalomoniga, võib pidada tõenäoliseks, et raamatu koostamisaeg ulatub 10. sajandist eKr kuni hiljemalt Pärsia ajani 5. sajandil eKr.

Õpetussõnade raamatu sõnum on universaalne, kuid pole suunatud otseselt mitte niivõrd rahvale või inimkonnale tervikuna, kuivõrd üksikisikule: «Kuule, mu poeg, oma isa õpetust ja ära jäta tähele panemata oma ema juhatust, sest need on su peale ilupärjaks ja kaela ümber keeks!» (Õp 1:8j)

Keelelisi märkuseid

Palun – פֹּאֲלֵן – sõna פֹּאֲלֵן tähendab «[nõu] küsima», «anuma», «otsima», «[teenet] paluma».

Ära...keela – אַל־תִּמְנַע – sõna מְנַע tähendab «[midagi] andmata jätma», «[midagi] tagasi hoidma», «loobuma», «keelduma».

Pettus – שָׁוֵא – sõna שָׁוֵא tähendab «tühisus», «petlikkus», «väärtesetus».⁵

Ja valekõne – וְדִבְרֵי־כֶזֶב – sõna דִּבְרֵי tuleneb verbist דִּבֵּר – «kõnelema», «rääkima» – ning tähendab korrastatud, mõtestatud ja ka loovat kõnet (sõna), mis ei pruugi mitte ainult tähistada, vaid ka põhjustab seda, millest kõneldakse. Sõna כֶּזֶב tähendab «vale» ning tähistab ka kõike, mis on petlik või tekitab valelootust.

Hoia...eemal – הַרְחֵק – sõna רָחַק tähendab siin «kaugele [ära] saatma», «eemaldama».⁶

Ära mulle anna – אַל־תִּתְּנֵנִי לִי – sõna נָתַן tähendab eeskätt «andma», «seadma», aga ka «määrama», «[kellegi kätte midagi] usaldama».

Vajaliku leivaga – לֶחֶם חֻקֵי – sõna חָק tähistab siin seda, mis on kellelegi ette nähtud või kellegi jaoks määratud, niisiis on sisuliselt juttu [päevasest] leivaratsioonist.⁷

Küllastudes – אֶשְׂבַּע – sõna שָׂבַע tähendab «rahuldatud olema», «[kõhtu] täis saama», «[midagi] külluses omama».

Issand – originaalis kasutatakse siin Jumala nime «JHWH», «Jahve», «Jehoova».

⁵ 1739. aasta Piiblis: «tühja».

⁶ 1739. aasta Piiblis: «sada kaugele must ärra».

⁷ Sarnaselt Meie Isa palvele: «Meie igapäevast leiba anna meile tänapäev!» (Mt 6:11); 1739. aasta Piiblis: «leiwaga, mis mo ossaks seatud».

Ega patustaks – עִתִּיבִּי – sõna עִתִּיבִּי tähendab siin «kuritarvitama», «kurjasti kasutama».⁸

Nime – sõna נִימִי – «nimi» – algtäheenduseks võib olla «märk», «tähis» (vrd kõlaliselt kreeka σῆμα ja ladina *signum*).⁹

Sisuline analüüs

Õpetussõnade raamatu kolmekümnes peatükk on omistatud massalasele Agurile, Jake pojale, ning nii 1739. aasta Piibli kui viimase eestikeelse piiblitõlke järgi adresseeritud Iitielile ja Uukalile.¹⁰ Tekstis minimaalseid muudatusi tehes (õigupoolest vaid sõnu erinevalt kokku ja lahku kirjutades) on peatüki algussalmi teine pool võimalik tõlkida ka nii, nagu 1968. aasta piiblitõlkes: «Nõnda ütleb see mees: «Ma olen ennast väsitanud, Jumal, olen ennast väsitanud, Jumal, ja ma olen jõuetu.»» See sobib järgnevate salmidega, milles Agur tunnistab ennast rumalaks ja küündimatuks, iseäranis Jumala pühaduse ja tarkusega silmitsi seistes¹¹, mis omakorda on sobivaks sissejuhatauseks järgnevate õpetussõnade alandlikule ja alalhoidlikule toonile.

Nimi נִימִי – «Agur» – võib tuleneda kas verbist נִימַ – «[kuskil ajutiselt] viibima / asuma / peatuma» – või verbist נִימַ – «[kokku] koguma». Juudi traditsioonis peetakse Agurit sageli Saalomoni pseudonüümiks – seda ei saa küll tõestada, nii et tegemist võib olla ka mõne teise isikuga. Aguri isa nimi יָקֹב – «Jake» – tähendab «laitmatu» või «kuulekas».

Aguri alandlikkus on siiras, lausa patukahetsuslik, tuues esile tema täieliku vääritud eeskätt Jumala ees. Agur on ehk püüdnud omandada tarkust, kusjuures mitte ainult inimlikku, vaid ka Kõigepühama tundmise tarkust, ent on osutunud täiesti küündimatuks ja jõuetuks. Sellisena kehastab Agur õigupoolest tervet Jumala rahvast, keda Issand on lakkamatult kutsunud enda tundmisele ning sellest tulenevale jumalakartlikule elule, ent kes on selles ikka ja jälle läbi kukkunud ning kelle ainsaks lootuseks on Jumala andeksandev arm.¹²

⁸ Septuagintas kasutatakse siin sõna ὀμύω – «vanduma»; 1739. aasta Piiblis: «mitte kurjaste ei putu».

⁹ Üheks selle sõna võimalikuks algupäraks võib olla verb שָׁמַ – «[märki] panema» (vrd 1Ms 4:15). Vana Testament omistab nimedele sageli nende kandjat või kandja sünnilugu määravalt iseloomustava tähenduse ning Jumala nime austamine tähendab Jumala enda austamist.

¹⁰ דְּבָרֵי אַגוּר בֶּרֶךְ הַמֶּשָׁא נָאִם הַגִּבּוֹר לְאִיתִיאל לְאִיתִיאל וְאֶכֶל – «Massalase Aguri, Jake poja sõnad; nõnda ütleb see mees Iitielile, Iitielile ja Uukalile.» (Õp 30:1)

¹¹ Õp 30:3 teine pool näib 1997. aasta tõlkes (sarnaselt 1739. aasta Piiblile) olevat ekslik: «...aga pühade teadmist ma tean». Kuna salm algab eitusega, on ka salmi teine pool üsna kindlasti eitav, nagu 1968. aasta Piiblitõlkes: «...ja ma ei oska tunnetada Teda, kes on Püha». Kõige adekvaatsem tõlge oleks: «Ei ole ma õppinud tarkust ega ole mul Kõigepühama tundmist.» Tegemist võib olla teadliku vastandusega Õp 9:10 tõdemusele: «Issanda kartus on tarkuse algus ja Kõigepühama äratundmine on arukus.»

¹² Vrd 1Kr 1:18–31

Aguri retoorilised küsimused – «Kes on läinud taevasse ja on sealt alla tulnud? Kes on kogunud tuule oma pihkudesse? Kes on mähkinud vee vaibasse? Kes on paigale pannud kõik maaääred? Mis on Ta nimi ja mis on Ta poja nimi? Küllap sa tead!» (Õp 30:4) – meenutavad Jumala enda poolt Iobile esitatud samasisulisi küsimusi (Ii 38j) ning kaudselt, seejuures selgelt etteheitvalt, isegi osatavalt, ka Moosese sõnu Töötatud Maa lähistele jõudnud Iisraeli rahvale: «See käsk, mille ma täna sulle annan, ei ole sulle raske täita ega kättesaamatu. See ei ole taevas, et sa peaksid ütlema: «Kes läheks meie eest taevasse ja tooks selle meile, et saaksime seda kuulda ja täita?» Ega ole see mere taga, et sa peaksid ütlema: «Kes läheks meie eest mere taha ja tooks selle meile, et saaksime seda kuulda ja täita?» Vaid sõna on sinule väga ligidal, sinu suus ja sinu südames, et seda täita.» (5Ms 30:11–14)

On selge, et nagu Iobil, nii pole ka Aguril neile küsimustele vastuseid, vähemalt mitte ammendavaid vastuseid. Aguri sõnum erineb Iobi omast selle poolest, et Jumala Seadust tundes peaks Tema rahval neile küsimustele siiski mingi vastused olema – kui ka mitte üksikasjalikud, siis vähemalt sisulised –, kuna Jumal on ennast oma rahvale eeskätt oma Seaduses piisava selgusega tunda andnud. Seejuures on väga intrigeeriv Aguri küsimus Jumala poja kohta, milles näiteks püha Augustinus näeb selget viidet Kristusele, kes «on läinud taevasse ja on sealt alla tulnud».¹³

Augustinus viitab Õp 30:3–4 kommenteerides apostel Pauluse kirjadele: «Paulus mainib seda järgmiselt: «Niisiis see, kes on tulnud alla, on sama, kes on ka läinud üles üle kõigi taevaste.»¹⁴ «Kes on kogunud tuule oma pihkudesse?», see tähendab usklike hinged varjatud ja salajasse paika – nendele on üteldud: «Te olete surnud ja teie elu on koos Kristusega Jumalas.»¹⁵ On öeldud: «Kes on mähkinud vee vaibasse?», et võiks ütelda: «Kõik, kes te olete Kristusesse ristitud, olete Kristusega rõivastatud.»¹⁶ Tema, kes ütles: «Kes on paigale pannud kõik maaääred?», on seesama, kes ütles oma jüngritele: «Te peate olema minu tunnistajad Jeruusalemmas ja kogu Juuda- ja Samaariamaal ning ilmamaa äärteni.»¹⁷

Ainsaks tõeliseks allikaks vastuste otsimisel määrava tähtsusega eluküsimustele on Jumala sõna, sest «Jumala iga sõna on selge, Tema on kilbiks neile, kes otsivad kaitset Temalt.» (Õp 3:5) See on peaaegu sõnasõnaline tsitaat Taaveti tänulaulust pärast seda, kui Issand oli ta päästnud Sauli ja kõigi ta vaenlaste käest: «Issanda kõne on sulatatud puhtaks; Tema on kilbiks kõigile, kes Tema juures pelgupaika otsivad.» (2Sm 22:31) On

---

¹³ Epistula CII, 29

¹⁴ Ef 4:10

¹⁵ Kl 3:3

¹⁶ Gl 3:27

¹⁷ Ap 1:8

huvitav, et Agur väldib erinevalt Taavetist Jumala nime JHWH kasutamist, kuigi nii eelnevas salmis kui Õp 30:9 kõneleb ta justnimelt Jumala nimest, mille tundmisel ja millesse aukartusega suhtumisel on eluline tähtsus.

Kuna Taaveti tänulaul tunnistab Issanda päästvast armust, on selge, et seda peab silmas ka Agur, kes vastandab inimliku tarkuse otsimisele mitte ainult Jumala tundmise, vaid veelgi enam kogu oma lootuse panemise Jumalale ja Tema armule. Seejuures on tähtsad ka ustavus Jumala sõnale ja alandlikkus selle ees: «Ära lisa midagi Tema sõnadele, et Ta ei võtaks sind vastutusele ja sina ei jääks valelikuks!» (Õp 3:6) Ka siin on tegemist tsitaadiga, nimelt Moosese manitsuskõnest Iisraeli lastele: «Ja nüüd, Iisrael, kuule määrusi ja seadlusi, mida mina teid õpetan pidama, et te elaksite ja läheksite ning päriksite maa, mille Issand, teie vanemate Jumal, teile annab. Ärge lisage midagi sellele, milleks mina teid kohustan, ja ärge võtke midagi ära, vaid pidage Issanda, oma Jumala käske, mis mina teile annan!» (5Ms 4:1j)¹⁸

Olles rõhutanud Jumala sõna puhtust, palub Agur, et samasugune võiks olla ka tema enda kõne: «Pettus ja valekõne hoiu minust eemal.» (Õp 30:8) «Pettuse» asemel tuleks küll tõlkida «tühisus» või «tühine/mõttetu/väärtusetu/asjatu kõne» – siin kasutatakse sama sõna נִפְשׁ (vt vastavat keelelist märkust), mida teises käsus: «Sa ei tohi Issanda, oma Jumala nime *asjata* suhu võtta.» (2Ms 20:7; 5Ms 5:11)

Palvega, et Jumal hoiaks temast eemal või saadaks temast kaugele ära tühise ja valekõne, on otseselt seotud Aguri teine soov – «Vaesust ega rikkust ära mulle anna, toida mind aga vajaliku leivaga.» –, mida ta selgitab ratsionaalse arutluskäiguga: «...et ma küllastudes ei hakkaks salgama ega ütleks: «Kes on Issand?» või et ma vaeseks jäädes ei hakkaks varastama ega patustaks oma Jumala nime vastu.» (Õp 30:9) Mõlemal puhul – nii ülbeks minnes ja Jumalat unustades või koguni salates kui ka Jumala käsust üle astudes oleks tegemist Jumala teotamisega ehk Tema nime kuritarvitamisega, s.t ränga patuga, sisuliselt jumalasalgamisega, mille tulemuseks on hukatus.

Järgnevates salmides näitab Agur ilmekalt, milline hävitav jõud peitub igasuguses sõnade kuritarvitamises, mitte ainult Jumala, vaid ka inimeste suhtes: «Ära laima sulast ta isandale, et ta ei kiruks sind ja sina ei jääks süüdlaseks! On neid, kes neavad oma isa ega õnnista oma ema. On neid, kes iseenese silmis on puhtad, kuid ei ole oma saastast puhtaks pestud. On neid – ah, kui ülbed on nende silmad ja kui kõrgele on tõstetud nende silmalaud! On neid, kelle hambad on mõõgad ja lõualuud noad, et süüa viletsaid maalt ja vaeseid inimeste hulgast.» (Õp 30:10–14)¹⁹

---

¹⁸ Vrd Ilm 22:18j: «Mina tunnistan kõikidele, kes kuulevad selle raamatu ennustuse sõnu: kui keegi neile midagi juurde paneb, siis paneb Jumal tema peale need nuhtlused, mis sellesse raamatusse on kirjutatud. Ja kui keegi võtab midagi ära selle prohvetiraamatu sõnadest, siis Jumal võtab ära tema osa elupuust ja pühast linnast, millest on kirjutatud selles raamatus.»

¹⁹ «Kui keegi arvab end Jumalat teenivat, oma keelt aga ei ohjelda, siis ta petab oma südant. Selline jumalateenistus on tühine.» (Jk 1:26; vrd ka Jk 3)

Aguri palve, et Issand toidaks teda vajaliku leivaga, s.t ei rohkemaga ega vähemaga kui vaid täpselt niipalju, kui talle on igaks päevaks ette nähtud ja tarvis, tuletab meelde Iisraeli rahva toitmist mannaga kõrberännaku päevil: «Issand käskis nõnda: «Igaüks kogugu sellest niipalju, kui ta sööb, kann iga pea kohta, vastavalt teie hingede arvule; igaüks võtku nende jaoks, kes tema telgis on!» Ja Iisraeli lapsed tegid nõnda, ja nad kogusid, üks rohkem ja teine vähem. Aga kui nad mõõtsid kannuga, siis ei olnud ülearu sellel, kes oli kogunud rohkem, ega tundnud puudust see, kes oli kogunud vähem; igaüks oli kogunud nõnda palju, kui ta sõi. Ja Mooses ütles neile: «Ükski ärgu jätku sellest midagi homseks!» Aga nad ei kuulanud Moosest, vaid mõningad jätsid sellest järele järgmiseks hommikuks; see täitus ussidega ja haises. Siis Mooses vihastus nende pärast. Nõnda nad kogusid seda igal hommikul, igaüks niipalju, kui ta sõi; aga kui päike läks palavaks, siis see sulas.» (2Ms 16:16–21)

Sisuliselt tähendab see kogu oma lootuse tingimusetut panemist Jumalale ja Tema armule ning enda täielikku üleandmist Jumalale, nagu Agur teebki, tunnistades Issanda – JHWH – oma Jumalaks (Õp 30:9). Aguri ülim soov ja tema anuv palve on, et nagu Jumal on ustav, nii võiks temagi jääda oma Jumalale ustavaks, mitte teotada Tema nime, vaid anda sellest laitmatut tunnistust, just nagu Jumala anda sõnad on selged ja laitmatud ning kaitsvaks kilbiks kõigile, kes Teda ja Tema armu otsivad.

Aguri sõnades, iseäranis Õp 30:4, on varjul aga midagi veelgi enam. Ilmselt seda ise lõpuni mõistmata tunnistab Ta siin Jumala Pojast, kes «on läinud taevasse ja on sealt alla tulnud»²⁰ ning kelle nimi on, nagu me teame, Jeesus – יהושוע – «JHWH on Päästja».

Jutluseks

EELK Kirikukäsiraamatu Jumalateenistuste käsiraamatu järgi on teise Nelipühale järgneva pühapäeva teemaks «Kaduvad ja kadumatud aarded». Sissejuhatavas tekstis öeldakse muuhulgas: «Rikkuste ihaldamine juhib isekusest kasvavatele tegudele, Jumala armastus juhib Tema tahte kohasele teenivale elule.»

Keskajast pärineva, eeskätt Põhja-Euroopas levinud traditsiooni järgi esimeseks pühapäevaks pärast Kolmainupüha nimetatud pühapäeva Evangeeliumiks (Lk 16:19–31) oli Jeesuse tähendamissõna nimetust rikkast mehest ja vaesest Laatsarusest, mida EELK Kirikukäsiraamatu lugemiskava järgi loetakse esimesel lugemisaastal, nagu ka traditsioonilist Epistlit (1Jh 4:16–21), mis kõneleb jumala- ja vennaarmastuse lahutamatu ühtekuuluvusest.

Kolmanda lugemisaasta Evangeeliumiks (Mt 16:24–27) on Jeesuse manitsus neile, kes tahavad Teda järgida, et nad peavad ennast ära salgama, oma risti enda peale võtma ning olema valmis kaotama oma elu Tema pärast.

---

²⁰ «Ja ometi ei ole keegi läinud üles taevasse peale Inimese Poja, kes on tulnud taevast alla.» (Jh 3:13)

Epistlik (1Tm 6:6–12) on kolmandal lugemisaastal apostel Pauluse manitsus hoiduda rahaahnusest ja lootuse panemisest maisele rikkusele ning püüda selle asemel elada õiguses ja jumalakartuses, põgenedes kaduva eest ja võideldes head usuvõitlust.

Vana Testamendi lugemisele jutlustades ei tuleks keskenduda niivõrd vale ja tõerääkimise ega vaesuse ja rikkuse vastandamisele, nagu ka mitte olemasolevaga rahul olemise tähtsusele – kuigi need kõik võivad olla olulised teemad –, vaid sellele, mis on Aguri õpetussõnade tõeline sõnum: inimene ei saa ennast rajada ei maistele rikkustele ega maisele tarkusele (mis tihtipeale võib tuua kaasa üleastumise Jumala käsust ning osutada jumalateotuseks), vaid Jumala ustavusele ja armule, mis avaldub Tema sõnas ning on kaitsvaks kilbiks neile, kes ennast sellel juhtida lasevad.

Veelgi enam: Agur viitab – küllap seda ise teadmata – Jumala lihakssaanud Sõnale, kes on tulnud alla taevast ja sinna jälle tagasi läinud ning kelles on inimeste ainus tõeline tugi ja pääste. Sellele viitab ka apostel Paulus pühapäeva Epistlis, iseäranis aga Epistlile järgnevas salmides (1Tm 6:13–16).

Jutluse võib üles ehitada näiteks järgmiste punktidenä:

1. Agur, kellelt pärinevad tänase Vana Testamendi lugemise õpetussõnad, tunnistab lugemisele eelnevas salmides oma küündimatust ja rumalust, iseäranis Jumala suuruse, tarkuse ja pühadusega silmitsi seistes. Ta teab, et Ta ei ole midagi – või õigemini, et see, mis ta on, on ta üksnes Jumala armust. Tal ei ole mingit muud alust, millele toetuda, kui üksnes Jumala ustavus, ning tal ei ole mingit muud tarkust, millest ennast juhtida lasta, kui üksnes Jumala sõna ja sellel rajanev püha tarkus.
2. Seda silmas pidades palubki Agur Jumalalt tõelist tarkust, et ta võiks vastata Jumala ustavusele omapoolse ustavusega: et tema kõne ei oleks tühine ega valelik, vaid et ta võiks oma sõnadega – ja küllap kogu eluga – Jumalat austada, mitte Teda teotada. Agur palub, et Jumal hoiaks teda iga võimaluse eest eksida, tunnistades, et nii maine õnn kui õnnetus, nii heaolu kui viletsus, nii rikkus kui vaesus võivad saada kiusatuseks ja patuks ning panna inimese ühel või teisel viisil Jumala nime kuritarvitama, Jumalat teotama. Sellest hoidumiseks ei palu Agur Jumalalt mitte niivõrd oskust olla rahul sellega, mis tal on, vaid usaldust Jumala vastu, kes hoolitseb omade eest, andes neile täpselt niipalju, kui nad vajavad – sarnaselt sellele, kuidas Issand toitib oma rahvast kõrberännaku päevil. Aguri palve keskmes ei ole mitte igapäevane toimetulek ega rahulolu, vaid enda usaldav üleandmine Jumalale, kes on ustav ning kelle arm ja pääste on inimese ainus lootus.
3. Ilmselt sellest ise lõpuni aru saamata, tunnistab Agur oma õpetussõnades ka Kristusest: Kristus on see, kes «on läinud taevasse ja on sealt alla tulnud» (Õp 30:4), Jumala lihakssaanud sõna, kelles on saanud avalikuks ja teostunud Jumala ustavus ja päästev arm. Apostel Paulus ütleb, et isegi «kui me oleme uskmatud, jääb Tema ometi ustavaks, sest Ta ei saa ennast salata» (2Tm 2:13) – «Tema on kilbiks neile, kes otsivad kaitset Temalt» (Õp 30:5), Tema on meie ainus lootus ja pääste.